

Posudek oponenta na rigorózní práci Mgr. Lukáše Hendrycha s názvem „Přípustné riziko v trestním právu“

Rigorózní práce Mgr. Lukáše Hendrycha (dále též „rigorozant“ či „autor“) o rozsahu 115 stran textu (téměř 144 normostran) zpracovává téma přípustného rizika v trestním právu, které sice není v praxi příliš aplikovaným institutem, avšak jde o velmi zajímavý institut, jehož správný výklad je jednou z podmínek pochopení společenského pokroku, vývoje a důsledků některých společensky velmi ceněných činností. Institut přípustného (dovoleného) rizika je upraven v ustanovení § 31 trestního zákoníku. Analýza provedená v rigorózní práci se soustředí především na výklad tohoto ustanovení.

Předložený text se dělí celkem do šesti kapitol, kterým předchází úvod a po nichž následuje závěr. Práce obsahuje dále podrobný seznam pramenů, a to jak literárních, tak judikaturních, české resumé, dále abstrakt, název práce a klíčová slova v českém a anglickém jazyce. Práce je rozdělena systematicky a logicky správně. Autor pracuje s dostatečným množstvím českých pramenů, některých pramenů slovenských a bohužel téměř zcela absentují relevantní prameny zahraniční, ačkoli v práci je určitý náznak komparativního přístupu (srovnání s právní úpravou slovenskou a polskou, a doktrínou německou a rakouskou v kapitole páté). Pochvalu však zaslouží práce s dnes již klasickými díly z období první republiky a před ní (Prušák, Kallab, Miříčka). Autor s prameny nakládá v souladu s etickými požadavky na tento druh práce. Absenci kvalitní komparativní části částečně vynahrazuje zdařilý historický exkurz zpracovaný v kapitole druhé.

V rigorózní práci jsou zastoupeny metody indukce, dedukce a analýzy. Autorovi závěry jsou koherentní, přistupuje k právní úpravě s nadhledem a zároveň dostatečně kriticky. Rigorozant postupuje klasicky od obecného ke konkrétnímu.

Jádrum rigorózní práce je kapitola třetí pojednávající o přípustném riziku *de lege lata*. Autor zcela správně věnuje velký prostor analýze samotnému pojmu rizika a jeho pojetí u jednotlivých autorů. Dále se snaží zasadit přípustné riziko do kontextu ostatních okolností vylučujících protiprávnost. Poté se podrobně zabývá pojmovými znaky přípustného rizika.

Velkou škodou je, že kapitola čtvrtá, která měla pojednávat o nesplnění podmínek přípustného rizika a překročení jeho mezí, představuje pouze obecné pojednání o některých vybraných aspektech a důsledcích. Je zřejmé, že tento nedostatek je částečně zapříčiněn absencí dostatečného množství podnětů z praxe. Uvedený fakt na druhou stranu vytváří prostor pro invenci autora, které však využito nebylo.

Po formální stránce je zřejmé, že text prošel pečlivou jazykovou korekturou, neboť se v něm prakticky nevyskytují překlepy a pravopisné chyby. Drobnou výtku mám však k autorově stylu psaní, který je sice osobitý, ale autor až příliš často používá dlouhá souvětí a různá neobratná vyjádření, což bohužel snižuje čtivost textu o takto zajímavém tématu.

Závěrem uvádím, že **rigorózní práce Mgr. Lukáše Hendrycha je velmi dobrým zpracováním zvoleného tématu a splňuje předpoklady k úspěšné obhajobě**. Autor prokázal své odborné znalosti, přehled v problematice, schopnost soustavné a systematické práce.

Rigorozant by se při obhajobě mohl vyjádřit k **otázce uplatnění pravidel přípustného rizika při tvorbě tzv. *compliance systémů (programů)*** v rámci prevence v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob.

V Praze dne 8. prosince 2020

JUDr. Vladimír Pelc, Ph.D.
oponent